

บทนำ

คืนวันนั้นโลกอันสดใสของเขาพังทลายลงในพริบตา
เส่าฟู เส่าซือ และเส่าเป่า* พระอาจารย์ทั้งสามปลุกเขาตื่นขึ้น
กลางดึกเพื่อแจ้งข่าว

"รัชทายาท รัชผลัดฉลองพระองค์เกิด ฝ่าบาททรง...สวรรคตแล้ว"
เขาที่ยังสับสนงงหัวโยกหัวโคลนพลันตาสว่างทางวงเป็นปลิดทิ้งเมื่อ
ได้ยินเช่นนั้น

สวรรคต? ศัพท์คำนี้เขาเรียนมาแล้วนี่ มันหมายถึงการตายของ
องค์จักรพรรดิ เอ? จักรพรรดิที่เป็นเสด็จพ่อของเขาอะหรือ! ก็เมื่อหลายวัน
ก่อนเสด็จพ่อยังนำทหารองครักษ์ไปล่าสัตว์อยู่เลยนี่นา ไฉนจู่ๆ กลางดึก
ของคืนฟ้าสลัวจึงมีข่าวเช่นนี้เล่า

เขาซึ่งอายุเพียงหกขวบงงงวยสับสนไปหมด นางกำนัลผลัดเปลี่ยน

* เส่าฟู เส่าซือ และเส่าเป่า เป็นคำเรียกพระอาจารย์ทั้งสามขององค์รัชทายาท เมื่อรัชทายาทขึ้นครองราชย์ พระอาจารย์ทั้งสามจะเลื่อน
ตำแหน่งขึ้นเป็นไทฟู ไทซือ และไทเป่า มีหน้าที่อบรมสั่งสอนและให้คำแนะนำแก่องค์จักรพรรดิในด้านต่างๆ

เสด็จมาให้เขาเป็นชุดไว้ทุกข์ สายลมยามดึกซึ่งพัดโชยต้องร่างช่างหนาวเหน็บนัก ท่ามกลางความสับสนอลหม่าน เขาได้ถูกนำตัวไปยังห้องบรรทมของเสด็จพ่อราวกับคนตาบอด ระหว่างทางได้ยินนางกำนัล ชุมนาง และเหล่าทหารจับกลุ่มซุบซิบกันอย่างขวิญเสียวว่า

"ฝ่าบาททรงสวรรคตอย่างกะทันหัน ทิ้งไว้เพียงรัชทายาทอายุหกขวบ คนทั้งแผ่นดินจะขวิญเสียวเอาได้..."

จริงสิ เสด็จพ่อไม่มีพระอนุชาหรือพระเชษฐา อีกทั้งไม่มีโอรสองค์อื่น พระองค์เพิ่งจะมีพระชนมายุสี่สิบเก้าชันษา ยังทรงหนุ่มแน่นจนไม่ทันได้ประทานน้องไว้เป็นเพื่อนเขาสักคน เขาจึงเป็นผู้สืบทอดสายเลือดเพียงคนเดียวที่เหลืออยู่เท่านั้น

ภายในราชสำนัก เหล่าชุมนางซึ่งมาจากพระประยูรญาติทางฝ่ายเสด็จแม่ล้วนครองอำนาจยิ่งใหญ่ล้ำฟ้า นอกเขตปริมณฑลออกไปยังมีเจ้าผู้ครองเขตและเหล่าขุนนางผู้สร้างความดีความชอบต่อราชวงศ์มาตลอดสามชั่วอายุคนจนได้รับพระราชทานที่ดินศักดินาอยู่ถ้วนทั่ว

ในหนังสือประวัติศาสตร์ที่เคยเรียนมักจะกล่าวว่าทันทีที่ยูกษัตริย์ขึ้นครองราชย์ บ้านเมืองจะเริ่มก้าวสู่ความหายนะ

เขาอายุเพียงหกขวบ ยังไม่ได้เตรียมพร้อมจะขึ้นครองบัลลังก์ แม้กระทั่งภารกิจในฐานะ 'รัชทายาท' มีอะไรต้องทำบ้างเขาก็ยังไม่ค่อยจะรู้เลย

จงสีขาวถูกติดไว้ตลอดทางเดินไปยังตำหนักบรรทมซึ่งเป็นที่ตั้งพระศพชั่วคราว ยามนี้พวกมันพลีรสบัต้อยู่ในความมืดราวกับมือปีศาจที่กำลังกักเรียกดวงวิญญาณ สายลมที่ควรจะให้ความรู้สึกสดชื่นเย็นสบายกลับคล้ายเสียงร้องไห้โหยหวนของคนใกล้ตาย บรรรยากาศที่เต็มไปด้วยกลิ่นอายมรณะ

นี้นำมาซึ่งความโศกเศร้าและน่าสะพรึงกลัวแก่เขาโดยไม่มีกรเตือนล่วงหน้า
ทันใดนั้นขาของเขาก็แข็งไว้เรียวยาวจะเดินไหว

"โอ๊ะ รัชทายาท!"

เขาสะดุดล้ม แล้วถือโอกาสนั่งเหมะบนพื้นไม่ยอมลุก ไม่ว่าใครจะเข้ามา
มาดูตาม้ามเขาก็กังเวยเยไม่ให้ความร่วมมือ สูดท้ายพานทิ้งตัวนอนซบอยู่กับ
พื้นไม่ยอมขยับ

ทั้งนี้เพราะรู้อยู่แก่ใจว่าหากลุกขึ้น ตนจะต้องถูกนำตัวไปยังตำหนัก
บรรทมของเสด็จพ่อ ได้เห็นพระศพของพระองค์รวมทั้งเสด็จแม่ที่จะต้อง
มีสีหน้าเศร้าระทมอมทุกข์ นอกจากนั้นยังมีขุนนางคนสำคัญของราชสำนัก
และบรรดาผู้นำตระกูลสูงศักดิ์อีกมากมายที่รุดมาร่วมพิธีไว้อาลัย... โอย
แรงกดดันช่างมากมายมหาศาลนัก

อยาก...อยากให้มีใครสักคนพาเขาหลบหนีไปจากที่นี่ หรือใครช่วยบอก
เขาที่ว่าทั้งหมดนี้เป็นเพียงแค่ฝันร้าย บอกเขาว่าเสด็จพ่อยังมีชีวิตอยู่ และ
เขายังสามารถใช้ชีวิตรัชทายาทที่ไร้ทุกข์ไร้โศกได้ต่อไป

เขายังคงคิดว่าหนักกับพื้น โอดครวญอยู่ในใจด้วยความสับสนระคน
หวาดกลัว จนกระทั่งมีมือแข็งแรงคู่หนึ่งคว้าคอเสื้อเขาหิวขึ้นอย่างไร้ความ
ยำเกรง

เขาล้มตาคู่ที่เอ่อคลอด้วยหยาดน้ำใสใฝ่ฝายตรงข้าม ขุนนางป่าเถื่อน
คนนั้นกลับจ้องตอบมาตาไม่กะพริบ ช่างโหดง้างบังอาจนัก!

คนผู้นั้นกล่าวว่า

"ขอภัยที่ข้าน้อยล่วงเกิน"

ไม่รู้สิกว่าคำพูดนี้พำเพื่อเกินไปหรือ เขาประชดอยู่ในใจ

"เส้าฟู"

ท่านจะต้องพาตัวข้าไปขึ้นเครื่องประหารให้ได้ใช่หรือไม่ ท่านมิใช่เคยพูดอยู่เสมอหรือทว่าประวัติศาสตร์ที่ผ่านมาแผ่นดินที่มีจักรพรรดิขึ้นครองราชย์ตั้งแต่เยาว์วัยมักจะสามารถอยู่ได้ไม่ยั่งยืน ท่านต้องการมองดูข้าทำลายยุคสมัยอันรุ่งเรืองของแคว้นทงเจาลงกับมืออย่างนั้นหรือ

ชายหนุ่มในชุดขุนนางสวมหน้ากากปิดบังโฉมไว้ครึ่งหนึ่งคนนั้นเพียงมองตบสายตาดูตระหนกของเขาเงิบ ๆ แวตาคู่นั้นเปรียบประดุจคบไฟคล้ายจะสามารถส่องทะลุถึงความวิตกกังวลที่ซ่อนเร้นอยู่ในใจเขาได้

แล้วจู่ ๆ อีกฝ่ายก็มอบรอยยิ้มบาง ๆ ที่สร้างความสงบใจให้แก่เขาได้อย่างประหลาด แถมยังกล่าวปลอบใจ

"ไม่ต้องกลัว พวกเราจะช่วยเหลือท่าน"

เขาได้ยินเช่นนั้นก็นิ่งมองเลยไปยังด้านหลังของเส้าฟู เห็นเส้าซือและเส้าเป่ายืนยิ้มตอบมาด้วยสายตา

"ไม่ว่า...อะไรจะเกิดขึ้นใช่หรือไม่"

เขาถามอย่างไม่แน่ใจ

"แน่นอน ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น"

ชายหนุ่มให้คำสัญญา

"หากต้องตายก็จะตายด้วยกันใช่หรือไม่"

จักรพรรดิน้อยที่เพิ่งสืบราชบัลลังก์ยากจะมีชีวิตอยู่ได้นานนะ

"ไม่ใช่"

ชายหนุ่มส่ายหน้า

ถ้าเช่นนั้นคำพูดของเส้าฟูก็โกหกทั้งเพนะสิ ข้างไม่มีความจริงใจเสีย

เลย เขาหน้างอ้า คิดอย่างแค้นเคืองใจอยู่บ้าง จนกระทั่งเส้าฟู่กล่าวเสริมอีกประโยค

"หากต้องตาย ข้าน้อยจะขอตายก่อน แต่หากสามารถมีชีวิตอยู่ต่อไป พวกเราก็จะอยู่ต่อไปด้วยกัน"

"นะ...นี่เป็นท่านพูดออกมาเองหรือ"

ก่อนหน้านี้เขามักรู้สึกขัดหูขัดตาใบหน้าที่สวมหน้ากากนั้อยู่เรื่อย แต่ไฉนยามฟังคำพูดประโยคนี้อันจึงทำให้เขาเชื่อถืออย่างสนิทใจนะ

"ข้าน้อยพูดเองจริงแท้แน่นอน"

ชายหนุ่มขยับเข้ามาใกล้ ถามรัชทายาทน้อยที่เขาอบรมสั่งสอนมาเป็นเวลาครึ่งปี

"เออละ ตอนนั้รัชทายาทจะลุกขึ้นยืนเอง หรือว่าต้องการคนช่วยพยุง"

รัชทายาทน้อยก้มหน้ามองมือสองข้างที่เปราะอะเปื้อนดินของตน หลังจากตบไล่ความสกปรกออกไปก็ข่มสติอารมณ์ตอบว่า

"ข้าลุกขึ้นเองได้ แต่ท่านจะต้องอยู่ข้างๆ ข้าตลอดเวลา ห้ามหนีไปไหนนะ"

"ข้าน้อยน้อมรับคำสั่ง"

7

จักรพรรดิองค์ก่อนลุ่มหลงในดาวพวง
ขาดดีดเล็อกขุนนางจะพิจารณาจากรูปร่างหน้าตาเป็นสำคัญ
หากไม่ใช้เวลาปานเทพบุตรหรือตบามปานเทพธิดา
แพ้พิศดารรัฐสู้รบเพียงไรก็ไม่ทรงบริวาริ์ชัษาน ในชั่วเวลา
สิบเอ็ดปีที่พระองค์ทรงครอบราชย์ ขุนนางในราชสำนักไม่ว่า
จะเป็นบุรุษหรือสตรีล้วนมีรูปโฉมโดดเด่นสะดุตตา แต่ทว่า
มีอยู่คนหนึ่งที่เป็นธ้อยกเว้น

'พบดาวดารแคว้นเขาบเวลา : ดาวมโปรตปราน
รอบองค์จักรพรรดิ เล่มที่สาม' ไม้ระบุผู้บันทึก

บนถนนสายหลักของเมืองหลวง รถเทียมวัวประดับประทุนคันหนึ่ง กำลังมุ่งหน้าเข้าวังด้วยความเร็วกำลังพอเหมาะ ไม่เร็วไม่ช้า

กระดิ่งวัวส่งเสียงดังตามจังหวะก้าวอย่าง ประกาศให้ผู้คนที่อยู่ห่างไกลออกไปรับรู้ถึงการมาของมัน

"ท่านโหลวกลับเมืองหลวงแล้ว!"

เสียงบอกต่อนั้นทำให้ไม่นานให้หลัง ตลอดเส้นทางที่รถเทียมวัว เคลื่อนผ่านแน่นขนัดไปด้วยผู้คนจากทั่วสารทิศ

สารทิศจำต้องหยุดรถเพราะหมดปัญญาจะไปต่อ หันกลับไปรายงาน เจ้านายว่า

"ใต้เท้า รถไปต่อไม่ได้แล้วขอรับ"

"อืม"

เสียงทุ้มต่ำของชายผู้หนึ่งดังขึ้นจากภายในตัวรถ

"ข้าลงเดินก็แล้วกัน"

โดยไม่รอให้สารทิศช่วยเลิกม่าน ชายผู้นั้นก็ก้าวลงจากรถ แม้ชุด ขุนนางสีดำนร่าจะดูเคร่งขรึมสุภาพ ไม่ทรูหราดูฉาด แต่เนื้อผ้าแพรกลับ บ่งบอกชัดว่าตำแหน่งราชการของเขาสูงส่งไม่ธรรมดา

ชายผู้นี้คืออัศวินเสนาบดีของแคว้นหวงเฉา มีฐานะเป็นรองคนคนเดียว แต่อยู่เหนือคนนับหมื่นแสน ปีนี่เขาอายุย่างเข้าสามสิบ กำลังอยู่ในวัยหนุ่มฉกรรจ์ ร่างสูงตระหง่านทำให้เขาโดดเด่นสะดุดตาตุณกกระสากลอง ผุ่งไก่อ่

เขายิ้มพลางทักทายทุกคนอย่างสุภาพ

"โหลวสวนอยู่ที่นี้ ขอถามทุกท่านว่ามีสิ่งใดจะชี้แนะ"

เสียงของเขาเนิบนาบมีจังหวะ ไม่เร็วไม่ช้าคล้ายจังหวะของรถเที่ยวมั่ว
อีกทั้งแฝงไว้ด้วยความอาทรห่วงใย ขวนให้ผู้ฟังอบอุ่นใจราวถูกอาบไล้ด้วย
สายลมในฤดูวสันต์

เขาคืออัครเสนาบดีคนล่าสุดของราชสำนัก แม้จะเพิ่งเข้ารับตำแหน่ง
ได้ไม่ถึงหกปี แต่ปัจจุบันกลายเป็นบุคคลที่ประชาชนกล่าวขวัญถึงอย่าง
ชื่นชมเป็นอันดับหนึ่งในราชสำนักไปแล้ว

หลังเข้ามารับตำแหน่งได้ไม่นาน เขาก็จัดการนำรถประจำตำแหน่ง
มาตกแต่งเสียใหม่โดยห้อยกระดิ่งไว้ที่คอไว้ ทุกคนจะได้หาตัวเขาพบโดย
แค่ 'ตามเสียง' แม้ว่าในตอนแรกจะได้รับการเยาะเย้ยถากถางในการกระทำ
ที่ผิดแปลกเช่นนี้ แต่หนึ่งปีต่อมาเขาก็กลายเป็นจุดสนใจที่มีทั้งคนสนับสนุน
และคัดค้าน

ในสายตาทุกคน อัครเสนาบดีโหลวเป็นคนเด็ดขาด ไม่เคยยอมขอม
หรือให้อภัยแก่ขุนนางทุจริตกินสินบน ทั้งยังรักห่วงใยประชาชนดุจลูกหลาน
เพราะเหตุนี้ทุกคนจึงเรียกแซ่เขาตรงๆ ว่า 'ท่านโหลว' ราวกับว่าเขาคือ
สหายหรือไม่ก็ญาติสนิทของพวกตนก็ไม่ปาน

ในช่วงเวลาสั้นๆ แค่หกปี ชื่อของโหลวชวนก้องกระฉ่อนไปทั่วทุก
สารทิศ ทำให้แคว้นใกล้เคียงโดยรอบมิกล้าประเมินฝีมือในการปฏิรูปและ
นโยบายบริหารแผ่นดินในเชิงรุกของอัครเสนาบดีหนุ่มสมมองเพชรคนนี้ต่ำ
เกินไป

นอกจากเรื่องความเป็นอัจฉริยะในด้านการเมืองการปกครองของเขา
อีกเรื่องหนึ่งที่ผู้คนชอบหยิบยกมาสนทนากันอย่างออกรสก็คือหน้ากากซึ่ง
เขาสวมไว้ตลอดเวลา

ได้ยินว่าเมื่อสิบเอ็ดปีก่อน ตอนที่ไหลวสวนเพิ่งสอบผ่านการคัดเลือก ขุนนางและถูกเรียกตัวเข้าวังตะวันออก* เพื่อรับตำแหน่งพระอาจารย์ของ องค์รัชทายาท เขาก็สวมหน้ากากปิดใบหน้าไว้ครึ่งหนึ่งอยู่แล้ว นอกจาก ดวงตาคมกริบและจมูกโตงเป็นสันก็เห็นเพียงริมฝีปากบางได้รูปบ่งบอกถึงความเด็ดเดี่ยวหนักแน่น

แค่เฉพาะริมฝีปากงามนั้นก็เพียงพอให้ผู้คนทั้งแผ่นดินไล่ตั้งแต่ขุนนาง ข้าราชการ ไปจนถึงชาวบ้านธรรมดาพากันคาดเดาอย่างไม่รู้จักเบื่อถึง เหตุผลที่ไหลวสวนต้องสวมหน้ากากปิดบังโฉม

ทุกคนยังจำได้ว่าจักรพรรดิองค์ก่อนทรงหลงไหลในสิ่งหนึ่งมากเป็นพิเศษ นั่นก็คือความงามอันโดดเด่น มิได้หมายความว่าพระองค์ทรงคิดเพิ่ม จำนวนพระสนมหรือว่าทรงโปรดปรานทั้งหญิงชายอะไรพระคตินั้น พระองค์ แค่ลุ่มหลงคลั่งไคล้ในความงามอันสมบูรณ์แบบเท่านั้น

ความโปรดปรานแปลกๆ ของพระองค์ทำให้ยามราชสำนักคัดเลือก ตัวบุคคลเข้ารับราชการจะใช้รูปโฉมความงามเป็นเกณฑ์วัดอันดับแรก รอง ลงมาคือสติปัญญาและความสามารถ เพราะเหตุนี้จึงมีช่วงเวลาหนึ่งที่แคว้น หวงเฉามีแต่ขุนนางหนุ่มสาวหน้าตาดีเดินกันขวักไขว่ ซึ่งปัจจุบันนี้ขุนนาง พวกนั้นก็ได้เข้าแทนที่ขุนนางรุ่นก่อนที่แก่ชรากันไปหมดแล้ว กลายเป็น เสาหลักของบ้านเมืองในรุ่นต่อไป

ใครก็คาดไม่ถึงว่าจักรพรรดิผู้หลงไหลในความงามองค์นี้จะสิ้นพระชนม์ เพราะตกจากหลังม้าขณะเสด็จออกล่าสัตว์ หลังจากนั้นอำนาจในการบริหาร ปกครองแผ่นดินก็ถูกย้ายไปไว้ในมือรัชทายาทซึ่งอายุเพียงหกขวบ เปิด

* วังตะวันออก หมายถึงที่ประทับขององค์รัชทายาท และสื่อน้อยถึงตำแหน่งรัชทายาทด้วย

ศักราชรัชสมัยที่สี่ของแคว้นหวงเฉา

ในตอนนั้นแคว้นที่อยู่ติดกันโดยรอบต่างเฝ้าจับตามอง ท้ายจะ
รุกรานหวงเฉาทันทีที่สบโอกาส ทว่าในที่สุดแคว้นหวงเฉาก็สามารถฟันฝ่า
คลื่นลมมาจนถึงจุดที่สถานการณ์ทางการเมืองมั่นคงปลอดภัยได้อย่างที่
ใครๆ ก็คาดไม่ถึง มาบัดนี้นับเวลาได้สิบปีเต็มแล้ว

และจักรพรรดิน้อยในตอนนั้นก็กลายมาเป็นจักรพรรดิหนุ่มน้อยใน
ตอนนี้

เช่นเดียวกับเส้าฟู เส้าซือ และเส้าเป่า พระอาจารย์ทั้งสามที่คอย
อุปถัมภ์ค้ำจุนองค์รัชทายาทให้ขึ้นครองราชย์ ปัจจุบันได้รับการแบ่งสรร
อำนาจในการบริหารกลายเป็นไท่ฟู ไท่ซือ และไท่เป่า* สามราชครูที่
ได้รับความไว้วางพระทัยอย่างเต็มเปี่ยมจากองค์จักรพรรดิ

ตราบไตที่ราชสำนักมีไหลสวน ราษฎรหวงเฉามั่นใจอยู่ลึกๆ ว่านี่
เป็นเพียงจุดเริ่มต้นของเส้นทางสู่ความเจริญรุ่งเรืองเท่านั้น อนาคตในวัน
ข้างหน้าหวงเฉาจะต้องเฟื่องฟูรุดหน้ากว่าวันนี้อย่างแน่นอน

แต่ก็น่าสงสัยยิ่งนัก ในเมื่อไหลสวนสอบคัดเลือกได้เป็นขุนนางใน
รัชสมัยที่จักรพรรดิผู้ลุ่มหลงในความงามยังทรงครองราชย์ ถ้าอย่างนั้น
ใบหน้าภายใต้หน้ากากนี้ที่แท้หล่อเหลาหรือว่าอัปลักษณ์กันแน่

ถ้าหากว่าหล่อเหลา ใยต้องสวมหน้ากากปกปิด แต่ถ้าอัปลักษณ์ โฉม
ริมฝีปากที่เผยให้เห็นนี้ถึงได้ดงามดึงดูดใจเหลือเกิน เป็นไปได้หรือที่
ริมฝีปากนี้จะประดับอยู่บนใบหน้าของคนชั่วหรืออัปลักษณ์

แต่ไม่ว่าเขาจะมีรูปร่างอย่างไร จิตใจของไหลสวนก็คิดเพื่อประชาชน

* ไท่ฟู ไท่ซือ และไท่เป่า คือตำแหน่งราชครู ถือเป็นขุนนางที่มีบรรดาศักดิ์สูงสุด เรียกกรรมกันว่า 'ซานกง' (สามเจ้าพระยา) ทำหน้าที่
ถวายคำแนะนำและคำปรึกษาแก่องค์จักรพรรดิ